

Σκληρή δουλειά αλλά...

Πήγε στο αφεντικό και ζήτησε συγνώμη,

λέγοντας ότι δεν μπορούσε να καταλάβει τι έχει συμβεί.

π. Αντώνιος Χρήστου

Μια φορά και έναν καιρό, ένας σωματώδης και δυνατός ξυλοκόπος ζήτησε δουλειά σε κάποιο χονδρέμπορο ξυλείας. Ο έμπορος τον προσέλαβε με καλό μισθό και καλές συνθήκες δουλειάς. Έτσι ο ξυλοκόπος αποφάσισε να δώσει τον καλύτερο εαυτό του.

Το αφεντικό του έδωσε ένα τσεκούρι και του υπέδειξε που να δουλέψει. Την πρώτη μέρα ο ξυλοκόπος έφερε 18 κορμούς δένδρων.

“ Συγχαρητήρια,” είπε το αφεντικό. “Συνέχισε έτσι!”

Χαρούμενος από τα λόγια του αφεντικού, ο ξυλοκόπος προσπάθησε ακόμη περισσότερο την επόμενη ημέρα αλλά μπόρεσε να φέρει μόνο 15 κορμούς. Την Τρίτη μέρα προσπάθησε ακόμα πιο πολύ, αλλά έφερε μόνο δέκα κορμούς. Κάθε μέρα, ενώ προσπαθούσε δυνατότερα, έφερνε όλο και πιο λίγους κορμούς.

“ Θα πρέπει να χάνω δυνάμεις”, σκέφτηκε ο ξυλοκόπος. Τότε πήγε στο αφεντικό και ζήτησε συγνώμη, λέγοντας ότι δεν μπορούσε να καταλάβει τι έχει συμβεί.

“ Πότε ήταν η τελευταία φορά που τρόχισες το τσεκούρι;” ρώτησε το αφεντικό.

“ Να το τροχίσω; Δεν είχα χρόνο να το τροχίσω. Ήμουν πολύ απασχολημένος κόβοντας δέντρα...”

Έτσι συμβαίνει και στην πραγματική μας ζωή. Δεν βρίσκουμε ποτέ χρόνο να ακονίσουμε “το τσεκούρι”. Συμβαίνει καθημερινά να είμαστε όλο και πιο απασχολημένοι και παράλληλα πιο δυστυχισμένοι.

Γιατί άραγε συμβαίνει αυτό; Μήπως ξεχάσαμε να είμαστε έξυπνοι; Δεν υπάρχει πρόβλημα στο να εργάζεται κάποιος πολύ σκληρά. Αλλά δεν πρέπει να εργάζεται τόσο σκληρά ώστε να παραμελεί τα σημαντικά καθημερινά πράγματα, όπως την προσωπική ζωή, την προσευχή, την οικογένεια, το διάβασμα κτλ κτλ. Όλοι χρειαζόμαστε χρόνο να χαλαρώσουμε, να σκαφτούμε, να μάθουμε και να αναπτυχθούμε.

Αν δεν βρούμε χρόνο να τροχίσουμε “το τσεκούρι”, γινόμαστε νωθροί και ο νους χάνει τις ικανότητες του. Καλή συνέχεια στον σαρακοστιανό αγώνα.

Πηγή: synodoiporia.gr